

Marie-Laure Béraud en TaZ-band pakken Oostende in

★★★★

Hopeloos verlangen als leidmotief

Met haar stem raakt Marie-Laure Béraud je moeiteloos tot in het merg van je botten. Haar chansons ademen dan weer de koorts die je kunt voelen bij een coup de foudre. Door dat duet van zinnelijkheid en opwinding verzekerde de Franse zangeres zich van een warmbloedig concert waarin tango, blues en soul elkaar midscheeps troffen.

Begin jaren negentig had het er alle schijn van dat Marie-Laure Béraud een wereldster zou worden. Haar debuut *Turbigo 12-12* lag net in de winkels, en de ongehoorde melange van hoekige jazz, chanson en blues die ze bracht, klonk even onwerelds mooi als ambitieus. Achttien jaar later staat de teller op amper drie platen en is die eerste cd zogoed als onvindbaar geworden. Na een langspeler met jazzclassics en het vijf geleeden uitgebrachte *Elle* werd het bovendien erg stil rond de naar Brussel verkaste chanteuse.

Maar wie dacht dat het gezinsleven (ze heeft twee kinderen van Arno) een mes dreef in haar muzikale ader moest zijn mening drastisch bijstellen na Bérauds blitzoffensief in Oostende. Aan dat succes

FOTO ALEX VANHEE

■ Een mens kan alleen maar zwichten voor Bérauds ravissante verschijning en chansons.

was de Theater aan Zee-band overigens niet vreemd: het vanzelfsprekende gemak waarmee Serge Feys en Ad Cominotto ruggensteun boden en excel-

leerden op toetsen en accordeon alleen al maakte de show memorabel.

Toch was het Béraud die met alle aandacht aan de haal ging. Haar ravissante verschijning zat daar voor veel tussen, maar evengoed overtuigde ze met haar kokette, lichtjes agressieve voordracht in 'Les cons' of het duistere exorcisme 'Le diable', een chanson waarin zelfs een zweem new wave verscholen ging. Op de coverkeuze viel al even weinig af te dingen: 'Gotta Get Away' van de Rolling Stones verhuisde ze gedachten spontaan naar de Mississippi Delta, terwijl 'Call Me' van Blondie vertaald werd naar zachte jazz en variété. In 'Terrapin', nochtans een onovertreffbare Syd Barrett-song, voerde Béraud je vervolgens moeiteloos naar donkere achterafzaaltjes waar zelfgestookte whisky geserveerd wordt.

Eerlijk gezegd hoopten we daarnaast nog op een omgetimmerde versie van Arno's grandioze 'Mourir à plusieurs', aangezien de zangeres die tekst schreef voor haar eertijdse geliefde. Maar laat dat verwaarloosbare detailkritiek zijn in het licht van een wonderlijk parcours waarin begeerte, hopeloos verlangen en sensualiteit als leidmotief dienden. Na afloop konden we Hintjens eigenlijk alleen maar bijtreden: *Marie, tu m'as*. (GVA)